

Verhalen uit de Proeverij Creatief schrijven

www.hetsprookjescafe.nl

VAN DE HOED EN DE RAND

Doodsbang leek die vrouw op het podium. Ze speelde alsof de duivel haar op de hielen zat. Omdat ik 1e rang zat, ving ik zelfs af en toe een zweetdruppel van haar op. Ik veegde die van mijn kale kop en kwam met mijn hand langs mijn neus. Wat een stank! Dat mens zat in doodsnood. Toch raakte ze met elke streek van haar strijkstok letterlijk en figuurlijk de juiste snaar.

Ik wist niet welk stuk het was dat ze zo vurig onder handen nam. Voorzichtig, zonder het papier te laten kraken, keek ik in het programma boekje. 'Danse Macabre van en door Charlotte Diederica Torres'. Het bestond uit twee delen.

Ik vroeg me af of ze met deze doodvermoeiende intensiteit de finale van deel 2 zou halen. Mijn mijmering werd ruw verstoord. Het deskundige publiek dat naar deze concertreeks komt, applaudisseert niet tussen de delen en zo hoort het ook. Het verbaasde me dan ook dat achter mij iemand na het eerste deel opstond en begon te klappen. Dat was geen applaudiseren maar pesterig langzaam, klap – klap – klap - klap. Het klonk onheilspellend.

Ik draaide me geïrriteerd om, om te zien wie de informele concertcode op zo'n nare wijze doorbrak. Een toreador in vol ornaat met sombrero, gouden tressen en een cape.

Charlotte Diederica kromp angstig ineen. Naar een vrouw die vlak bij mij op de eerste rij zat fluisterde ze: 'Wilhelmina redt me, mijn ex José heeft me dus toch gevonden. Hij gaat me doden'. Ik herkende die Wilhelmina: een beroemde hoedenmaakster. Ze bukte en pakte onder haar stoel een hoed met een brede rand. Die rand, zie ik, is zo scherp als het mes van de snijmachine waarmee een slager dikke plakken bloedworst snijdt. Ze reikt de hoed aan, aan Charlotte Diederica.

Op dat moment stormt de toreador als een dolle stier naar het podium. Charlotte Diederica slingert de hoed met een frisbee-worp op hem af, die raakt hem in zijn keel. De toreador stort dodelijk gewond neer tussen het podium en mijn zitplaats. Waar hij ligt, is hij onttrokken aan het zicht vanuit de zaal. Kennelijk denkt het publiek dat het en een geweldige act was die behoort bij de gespeelde dodendans. Een daverend applaus zwelt aan. Charlotte Diederica vlucht de coulissen in, ons in verbijstering achterlatend.